

**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ**

**ΑΓΟΡΑΣΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΛΕΚΤΟΡΑ**

**ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ
Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ 1821**

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1997

Πανηγυρικός λόγος που εκφωνήθηκε στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας
στις 24 Μαρτίου 1997, με την ευκαιρία της εθνικής επετείου της 25ης Μαρτίου 1821

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης : Η μορφή της Επανάστασης του 1821

Αγαπητοί προσκεκλημένοι,

Η σημερινή επέτειος της 25ης Μαρτίου αλλά και η ευτυχής συγκυρία της συμπλήρωσης 155 χρόνων από το θάνατο της πιο κορυφαίας φυσιογνωμίας της Ελληνικής Παλιγγενεσίας, του παλέμαρχου Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, αποτελεί έναν κατεξοχήν σταθμό του ιστορικού μας γίνεσθαι.

Η επέτειος αυτή μας δίδει την ευκαιρία και μας παρέχει την δυνατότητα όχι μόνο να τιμήσουμε και να αποτιμήσουμε την προσφορά ενός των μεγαλυτέρων ανδρών του ιστορικού μας πάνθεου, αλλά και να επισκοπήσουμε την πορεία του νεώτερου Ελληνισμού, από τις μεγάλες ώρες της εθνεγερσίας μέχρι τις ημέρες μας.

Μία πορεία που χαρακτηρίζεται από την ανάταση και την έξαρση των αγώνων και των θριάμβων για την ελευθερία και εθνική ανεξαρτησία, αλλά και από την πτώση και την οδύνη των εθνικών συμφορών.

Μια πορεία που καθαγιάζεται με την αποθέωση της ενότητας και του αγωνιστικού ήθους, αλλά και σπιγματίζεται από την κατάρα του διχασμού και της αυτοκαταστροφής.

Οι επέτειοι που αναφέρονται σε σημαίνοντα πρόσωπα ή συνδέονται με σημαντικά γεγονότα του εθνικού μας βίου, είναι οι σταθμοί, από τους οποίους η θέση του παρελθόντος γίνεται διαυγέστερη, η αντιμετώπιση του παρόντος επιτυχέστερη και η σχεδίαση του μέλλοντος ασφαλέστερη.

Κυρίες και Κύριοι,

Την Τρίτη 29 Μαΐου 1453, την αποφράδα εκείνη ημέρα για τον Ελληνισμό, η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει σαν κράτος, χάθηκε η Πόλη και μαζί μ'αυτήν όλη η Βυζαντινή δόξα, όχι όμως και η εθνική συνείδηση των Ελλήνων, όπως λέει και ο πιο κάτω στίχος :

«Πάλι με χρόνια με καιρούς
πάλι δικά μας θάναι»

Ο προφητικός αυτός στίχος του θρήνου για την πτώση της βασιλεύουσας έγινε αμέσως από την στιγμή της αλώσεως η συνισταμένη των ελπίδων και των ονείρων του υπόδουλου γένους. Με αυτόν γαλουχούνται, λικνίζονται και παρηγοριούνται όλες οι μετά την άλωση γενιές.

Τετρακόσια χρόνια δουλείας δεν μπόρεσαν να αφανίσουν το εθνικό συναίσθημα, να διακόψουν την ομοιογένεια των εθνικών χαρακτηριστικών, τη ζωή του Έθνους.

Οι καταπιέσεις, οι διωγμοί, τα βασανιστήρια και οι σφαγές δεν μπόρεσαν να σβήσουν τη φλόγα της Ελευθερίας που κατάκαιε τα στήθη των υποδούλων. Και όλοι μαζί ενωμένοι προετοίμαζαν το μεγάλο αγώνα της ανάστασης του σκλαβωμένου γένους μας.

Η ανατολή της 25ης Μαρτίου 1821 βρίσκει το έθνος πανέτοιμο, κάτω από το λάβαρο της Επανάστασης στην Αγία Λαύρα, ο Επίσκοπος Παλαιών Πατρών Γερμανός, ορκίζει μια χούφτα παλληκάρια και η μυριόστομη κραυγή «Ελευθερία ή Θάνατος» δονεί τους Ελληνικούς αιθέρες.

Ολόκληρος ο ελληνικός χώρος μεταβάλλεται σε απέραντο πεδίο μαχών και μετά από μερικά χρόνια μια γωνιά της Ελληνικής γης γίνεται το πρώτο Ελεύθερο Ελληνικό Κράτος.

Πόλεις και ήρωες έγιναν φωτεινά μετέωρα ηρωϊσμού και εθελουσίας που προκάλεσαν το θαυμασμό και αυτών των εχθρών.

Πατρίδα και Ελευθερία, οι δύο βωμοί πάνω στους οποίους ο Έλληνας εναποθέτει το εί-
ναι του. Πατρίδα και Ελευθερία οι δύο παντοτινοί φάροι, που φωτίζουν την ιστορική πο-
ρεία της φυλής και την κάνουν ικανή να μεγαλουργεί και να δημιουργεί θαύματα σαν αυ-
τό του οποίου την επέτειο γιορτάζουμε σήμερα.

Την επέτειο του ξεσηκωμού της 25ης Μαρτίου. Για την επέτειο αυτή που αποτελεί φω-
τεινό ορόσημο μέσα στην ιστορία της φυλής, σταθμό και αφετηρία του Γένους, πολλά α-
κούστηκαν, πολλά γράφτηκαν, και ακόμη περισσότερα ελέχθησαν τις ημέρες αυτές για
την Εθνεγερσία.

Η Ελληνική Επανάσταση του 1821 πέτυχε γιατί ήταν αποτέλεσμα της θέλησης και των
προσπαθειών όλων των Ελλήνων.

Δεν ξεκίνησε από την υποκίνηση ορισμένης κοινωνικής τάξης, ούτε από την σύγκρουση
οικονομικών συμφερόντων, ούτε από μια απλή κακοδαιμονία. Ούτε πήγαζε από την ανά-
γκη πολιτικής μεταβολής. Ούτε την προκάλεσε λαϊκή οργή για ανίκανους ή ιδιοτελείς άρ-
χοντες. Η Ελληνική Επανάσταση ήταν ολότελα Εθνική. Ήταν εθνεγερσία κατά του ξένου
κυρίαρχου. Είχε σαν μοναδικό στόχο την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Θα ήταν, όμως, μια ανεπίτρεπτη παράλειψη αν δεν φέρναμε ξανά στη μνήμη μας το α-
θάνατο '21 και δεν αφιερώνουμε με το νου και την καρδιά, την αιώνια ευγνωμοσύνη μας
στους πρωτεργάτες της λευτεριάς, στους μεγάλους του Έθνους μας.

Οι Ήρωες του '21 ήταν όλοι τους απλοί άνθρωποι που οι περιστάσεις τους έκαναν να
ξεπεράσουν τον ίδιο τους τον εαυτό, τις φοβίες, τα διλήμματα και τις δυνατότητές τους
και να γίνουν μορφές-πρότυπα για όλο το Ελληνικό Έθνος. Ήταν άνθρωποι με μεγάλη
καρδιά και πολλά δείγματα ψυχικού μεγαλείου.

Υποκλινόμαστε σήμερα μπροστά στη θυσία όλων εκείνων των μαρτύρων της πίστης και
της πατρίδος που αγωνίστηκαν για την ελευθερία αυτού του τόπου.

Σπουδή κάνουμε το '21. Εμπνεόμαστε ταυτόχρονα και διδασκόμαστε από την αφοσίω-
σή τους στην δοξασμένη πατρίδα μας. Όμως απ' όλους αυτούς τους σταυραϊτούς της
Ελληνικής δόξας και παλληκαριάς θα ήθελα σήμερα να ξεχωρίσω έναν, κατά χρέος ιερό
και καθήκον, αφού εφέτος συμπληρώνονται 155 χρόνια από το θάνατό του. Να παρουσιά-
σω μπροστά σας, υποκλινόμενος στην μνήμη του, τον θρυλικό Γέρο του Μωριά, τον Θεό-
δωρο Κολοκοτρώνη, τον εμπνευστή και εκτελεστή του θαύματος της Ελληνικής Λευτεριάς.

Τον άνθρωπο που αποτελεί ένα σπάνιο συνδυασμό των Αρετών της Φυλής μας.

Τον άνθρωπο που δεν έχασε ποτέ την πίστη του, στην ανάσταση του Γένους.

Τον άνθρωπο που έζησε και αγωνίστηκε με το όραμα μιας Πατρίδας Ελεύθερης, μεγά-
λης, μονοιασμένης και ευτυχισμένης.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο θρυλικός Γέρος του Μωριά με την ατρόμητη ψυχή, με
τη μεγάλη πολεμική του πείρα, με τη στρατηγική ιδιοφυΐα του, με τη μεγαλοσύνη της καρ-
διάς του, με την πολλή σωφροσύνη, με τις σπάνιες αρετές του και με την αφοσίωσή του
στην πατρίδα, στάθηκε ο πραγματικός στυλοβάτης της απελευθέρωσης του έθνους.

Είναι εκείνος που ενσάρκωσε την ιδέα του αγώνα. Αυτή την ιδέα την έζησε στο βουνό

με το ντουφέκι πριν ο Ρήγας την κάνει κήρυγμα, σκέφθηκε την πραγματοποίησή της πριν οργανώσουν την Εταιρεία τους στην Οδησό οι πρώτοι Φίλικοί.

Η προσωπικότητά του, όπως συντίθεται και φωτίζεται απ'όλη του την ενέργεια, όπως έδρασε και επολιτεύθη, παίρνει το χαρακτήρα συμβόλου.

Ο Γέρος του Μωριά υπήρξε ο ισχυρός βραχίονας της φυλής μας που πρωτοστάτησε στην εκδίωξη των τυρράνων, οι οποίοι επι αιώνες ασχημονούσαν επί του ιερού σώματος της πατρίδας. Τη γενναιότητα, τη σωφροσύνη και τη φιλοπατρία του Κολοκοτρώνη, ακόμα τραγουδούν τα βουνά και οι κάμποι του Μωριά.

Γνωστά σε όλους τα της ζωής και της δράσης του. Τι να πρωτοθυμηθούμε; Τη γενιά του; Τη γέννησή του; Τα δύσκολα χρόνια της ορφάνιας και των διωγμών; Τον Ξεντεμό στην Ζάκυνθο και το αγνάντεμα των Μωραϊτικών βουνών και το πικρό παράπονό του γιατί ζούσε μακριά τους; Τη λαχτάρα που τον έτρωγε, σαράκι αγιάτρευτο τα σωθικά και τη φλόγα που του άναβε σε καρδιά και νου και τον προετοίμαζε για το μεγάλο ξεσηκωμό; Την ικανότητά του να μεθάει τους φοβισμένους ραγιάδες και να τους οδηγεί, ηγέτης λαοπρόβλητος και μπροστάρης αξεπέραστος σε περιλαμπες νίκες;

Αγαπητοί προσκεκλημένοι,

Βρισκόμαστε, στον ωραίο, στον ηρωικό και δοξασμένο τόπο της Μακεδονίας. Είμαι περήφανος που βρίσκομαι ανάμεσά σας.

Θέλω να μου επιτρέψετε να σας ξεναγήσω για λίγο σήμερα στη γη της Αρκαδίας για να προσκυνήσουμε μαζί το χώμα που γεννήθηκε, πάτησε και μεγαλούργησε ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Ελάτε μαζί μου να τον συντροφεύουμε στον πόνο και στην οδύνη για την Ελλάδα, στις νίκες και στις δόξες και να τον στεφανώσουμε επάξια ως γνήσιοι Έλληνες και φλογεροί πατριώτες.

Να βηματίσουμε στην Αλωνίσταινα στο Λιμποβίσι και στ' Αρκουδόρεμα, να τον δούμε αμούστακο παιδί πως μεγαλώνει με της λευτεριάς τον πόθο και με την πίστη, να δει ξανά μια μέρα φως και λεύτερη πατρίδα.

Να περάσουμε (μετά από λίγο) στην Ζάκυνθο. Να τον δούμε καθισμένο σ'ένα λιθάρι και ν'αγναντεύει τον Μωριά και με πόνο να λέγει :

*«Βλέπω την θάλασσα πλασιά και
τον Μωριά αλάργα με πήρε το
Παράπονο και το μεγάλο ντέρτι».*

Ας πάμε στο Βαλτέτσι, στη Γράνα, στα Δερβενάκια, στην Τριπολιτσά που αποτελούν τους ενδεικτικούς τόπους, όπου διέπρεψε η στρατηγική του ιδιοφυΐα, και αυτό χωρίς διπλώματα στρατιωτικών ακαδημιών και σχολών πολέμου.

Ελάτε όμως να δούμε και τη μεγαλοσύνη του Κολοκοτρώνη και στις πιο πικρές και δύσκολες στιγμές της ζωής του, όπου μικρόμυαλοι συμπατριώτες ζήλεψαν τις δάφνες του.

Παρότι γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν τις μοναδικές του ικανότητες, αν και ο αγώνας ήταν σε εξέλιξη, μέσα στο φούντωμα του φανατισμού και των παθών, μέσα στο σάλαγο του πολέμου, αντί να τον στηρίξουν να ολοκληρώσει το έργο του άρχισαν τον αδελφο-

κτόνο σπαραγμό. Τα όπλα αντί να στρέφονται κατά των τυρράνων, σημάδευσαν αδελφικά στήθη. Πολλά τα θύματα. Μέσα στ' άλλα και ο Πάνος Κολοκοτρώνης, ο αγαπημένος για την αξιοσύνη και τη σύνεση, γιός του Γέρου του Μωριά.

Σκεφθείτε την θέση του Κολοκοτρώνη. Πίκρα, απογοήτευση. Παρά τη δυνατότητά του να εκδικηθεί προτίμησε τη θυσία. Μεγάλη μια τέτοια απόφαση και μόνο από μεγάλους παίρνεται. «Η πίκρα και ο πόνος είναι η μοίρα των μεγάλων», έλεγε. Και σαν να μην έφθανε αυτό, σε λίγο μαζί με τα πρώτα παλληκάρια του Μωριά, εξορίστηκε στον Προφήτη Ηλία της Ύδρας. Στους προπηλακισμούς και τους εξευτελισμούς από αγανακτισμένους δήθεν πολίτες, δεν άστραψε και δεν βρόντηξε, όπως θα ήταν το αναμενόμενο. Με δάκρυα στα μάτια και με παιδικό παράπονο, είπε στους στρατιώτες που τον συνόδευαν :

«Κρίνεται εσείς αν μου πρέπει τέτοια ντροπή».

Την ώρα του πόνου ας ενώσουμε το δάκρυ μας με το δικό του.

Θα τον βρούμε στ' Ανάπλι ν' απαντά στις ερωτήσεις των δικαστικών.

Ερώτηση : Πώς ονομάζεσαι ;

Απάντηση : Θόδωρος Κολοκοτρώνης

Ερώτηση : Από πού κατάγεσαι;

Απάντηση : Από το Λυμποβίσι

Ερώτηση : Επάγγελμα ;

Απάντηση : Κρατώ το ντουφέκι και πολεμώ για την πατρίδα.

Πόσα διδάγματα θα μπορούσαμε ν' αντλήσουμε απ' αυτόν τον άνδρα, τον αυθεντικό εκφραστή του πνεύματος της καθολικής εθνικής αντίστασης στον κατακτητή.

Τον ακούμε να τονίζει στον Έμερσον που τον επισκέφθη στην φυλακή. Να σου πω γιατί νικούν οι αραπάδες; Γιατί οι Έλληνες είναι κομματιασμένοι και δεν έχουν έναν αρχηγό. Όλοι θέλουν να προστάζουν χωρίς να έχουν την πείρα του πολέμου.

Και όταν ο Ιμπραήμ πλάκωσε στο Μωριά κι άρχισε να χαλάει και να καίει, τα μάτια όλων στράφηκαν προς το φυλακισμένο θρυλικό Γέρο του Μωριά. Απαιτούσαν την απελευθέρωσή του για να τους σώσει. Και δεν γινόταν αλλιώς. Στ' Ανάπλι ανεβασμένος σε μια πέτρα μίλησε, μετά την αποφυλάκισή του στο πλήθος που παραληρούσε.

Έλληνες ! φώναξε. Πριν βγω στ' Ανάπλι, έρριξα στη θάλασσα τα πικρά τα περασμένα. Κάντε κι εσείς το ίδιο. Στο δρόμο που περνάγαμε ναρθούμε στην εκκλησία, είδα να σκάβουν κάποιοι άνθρωποι. Ρώτησα και μου είπαν πως σκάβουνε να βρούνε κρυμμένο θησαυρό. Εκεί στο λάκκο μέσα ρίξτε και σεις τα μίσση τα δικά σας. Έτσι θα βρεθεί και ο χαμένος θησαυρός.

Ας τον ακούσουμε ακόμη να μηνύει στον Ιμπραήμ. :

«Όχι τα κλαριά να μας κόψεις, όχι τα δέντρα, όχι τα σπίτια που μας έκαψες, μήτε πέτρα απάνω στην πέτρα να μην μείνει, εμείς δεν προσκυνάμε. Μόνο ένας Έλληνας να μείνει, πάντα θα πολεμούμε. Και μην ελπίζεις πως την γη μας θα την κάνεις δική σου, βγάλτο απο το νου σου».

Η θεία Πρόνοια τον φύλαξε όμως για να μας αφήσει την πνευματική του διαθήκη στην Αθήνα.

Ας τον ακούσουμε και πάλι να λέει :

Όταν αποφασίσαμε να κάνουμε την επανάσταση, δεν εσυλλογιστήκαμε ούτε πόσοι είμεθα, ούτε πως δεν έχουμε άρματα, ούτε ότι οι Τούρκοι βαστούσαν τα κάστρα και τις πόλεις. Αλλά ως μια βροχή έπεσε εις όλους μας η επιθυμία της λευτεριάς μας. Και όλοι και οι Κληρικοί και οι προεστοί και οι Καπεταναίοι και οι πεπαιδευμένοι και οι έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι συμφωνήσαμε εις αυτόν τον σκοπό και εκάναμε την επανάσταση.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης είναι ο μεγάλος πολέμαρχος που επάξια κατέκτησε την αιώνια ευγνωμοσύνη του έθνους.

Και όταν τα όπλα εσίγησαν, ο Κολοκοτρώνης, από τους πρώτους στράφηκε στα έργα της ειρήνης και της ανασυγκρότησης της κατεστραμμένης πατρίδας. Ενδιαφέρθηκε για τη νεολαία και τη σωστή Παιδεία της. Στην ομιλία του προς τους νέους στην αρχαία Πνύκα έλεγε :

«Εμείς φυτέψαμε το δέντρο. Σε σας απομένει να το φροντίσετε για να μην ξεραθεί. Σε σας μένει να ισώσετε και να στολίσετε τον τόπο που εμείς ελευθερώσαμε. Και για να γίνει τούτο, πρέπει να έχετε ως θεμέλιο της Πολιτείας την Ομόνοια, την θρησκεία, την καλλιέργειαν... και την φρόνιμον ελευθερίαν».

Με θαυμαστή διορατικότητα συνέλαβε την αξία της επιστήμης και της παιδείας και συνέλαβε την ίδρυση του Πανεπιστημίου. Παρακολουθούσε τις εργασίες για το κτίσιμο του Πανεπιστημίου, καθημερινός αυτόκλητος επιστάτης. Μάλιστα, όταν άνοιξε το Πανεπιστήμιο παρακολούθησε και τα πρώτα μαθήματα !

Ρώτησε μια μέρα τον γιό του :

«Κολίνε, ποιό νομίζεις πως είναι το εθνικό σπίτι της Ελλάδας;»

«Το παλάτι του βασιλιά» είπε ο νέος.

«Όχι», του έκαμε ο γέρος «Το Πανεπιστήμιο».

Το Πανεπιστήμιο Αθηνών στο κεντρικό περιστύλιο έχει τοποθετήσει την προτομή του ήρωα. Ο Κολοκοτρώνης θα μείνει ο πιο παντογνώστης ολιγογράμματος σοφός.

Και για τα παιδιά θα παραγγείλει :

«Να δοθήτε εις τας σπουδάς σας. Και καλύτερα να κοπιάσετε ολίγον δύο ή τρεις χρόνους και να ζήσετε ελεύθεροι εις το υπόλοιπον της ζωής σας, παρά να περάσετε τεσσάρους πέντε χρόνους της νιότης σας και να μείνετε αγράμματοι. Να σκλαβωθείτε εις τα γράμματά σας, να ακούτε τας συμβουλάς των δασκάλων σας και των γεροντότερων. Η προκοπή σας και η μάθησή σας να μην γένη σκεπάρνι μόνο για το άτομό σας αλλά για την Κοινότητα ολόκληρη».

Ο γεναίος και σοφός γέροντας, ο σεμνός και ανεξίκακος με την αστραπή στα μάτια και ορμή στην καρδιά, ήταν μέσα στους πρώτους πρώτος. Καβάλα στ'άλογό του, με τη χαρακτηριστική περικεφαλαία του, δείχνει στους λαούς, πως οι δούλοι γίνονται ελεύθεροι. Δείχνει όμως και κάτι άλλο πιο σημαντικό : «πως οι ελεύθεροι λαοί μπορούν να διατηρήσουν την ελευθερία τους».

Φωτεινές μορφές όπως του Θ. Κολοκοτρώνη, δεν αποτελούν απλά φωτεινά ορόσημα στην Εθνική μας πορεία, αλλά και πηγές αστείρευτης δύναμης, ώστε τούτος ο τόπος να προχωρήσει με ψηλά το κεφάλι και στην νέα χιλιετία που ανατέλει.

Ταπεινοί προσκυνητές μαζί του ας σταματήσουμε μπροστά στον Ναό της Παναγίας στο αρκαδικό χωριό Λυμποβίσι όπου κουβεντιάζει μυστικά με την Μητέρα του Θεού, εξομολογούμενος σ' αυτή τον βαθύ καημό του.

«Αχ, Παναγιά μου, βοήθα μας, ο
Γέροντας φωνάζει και είναι η ματιά του
δέηση ως το όραμα κοπάζει».

Εκείνη την ώρα με υψωμένα τα μάτια στο Θεό θα πει στον Ελληνικό λαό : «Έλληνες, ο Θεός έβαλε την υπογραφή του για την ελευθερία της πατρίδος και δεν την παίρνει πίσω».

Αγαπητοί φίλοι,

Θέλησα να κάνω σήμερα ένα πνευματικό μνημόσυνο σ' ένα Μεγάλο Άνδρα, θερμό Έλληνα, γνήσιο αγωνιστή και πατριώτη, τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Απ' αυτόν και από όλους τους δασκάλους ήρωές μας ας πάρουμε ένα μεγάλο μήνυμα.

Ο ηρωϊσμός δεν είναι μια ηθική στάση αλλά μια ηθική κίνηση. Οι δάφνες οι δικές τους μαραίνονται αν εμείς δεν αγωνιζόμαστε σωστά για την τύχη και την προκοπή αυτή του τόπου.

Μας καλούν να προσθέσουμε και τις δικές μας δάφνες για να είναι η ψυχή τους αναπαιμένη και να ευφραίνεται για τα παιδιά που άφησαν κληρονόμους τους. Δεν αρέσκονται οι μάρτυρες της πατρίδας μας να μας βλέπουν στις κερκίδες του Σταδίου της τιμής του αλλά μας θέλουν στον στίβο. Μας θέλουν κυριολεκτικά στον αγώνα.

Σε μια εποχή σύγχισης και αναζήτησης όπως είναι η δική μας, όπου αρχές, αξίες, ιδέες βρίσκονται σε κρίση και μια διαδικασία αναθεώρησης, η στροφή στην εθνική μνήμη είναι όχι μόνο χρήσιμη αλλά και αναγκαία. Χρειάζεται να αναζητήσουμε σταθερά σημεία μέσα σ' ένα ανησυχητικά ασταθή κόσμο. Στο κατώφλι ενός νέου αιώνα, με πολλά εθνικά μέτωπα ανοικτά και βαθιά κρίση αρχών και αξιών, ο Κολοκοτρώνης δεν είναι μόνο μνήμη του παρελθόντος αλλά και ζωντανή πραγματικότητα και προοπτική. Όσοι πονούν αυτόν τον τόπο και ανησυχούν για τη μοίρα του έχουν ανάγκη από μια τέτοια επιστροφή.

Ο Κολοκοτρώνης είναι σήμερα για όλους μας περισσότερο επίκαιρος παρά ποτέ. Σήμερα που το έθνος καλείται να διαφυλάξει την εθνική του φυσιογνωμία στην Ευρώπη και στον κόσμο, να προασπίσει την εθνική του ακεραιότητα στο Αιγαίο, στην Ήπειρο, στην Κύπρο και στην Μακεδονία μας, να υπερασπίσει τα ιερά και τα όσια της φυλής που απειλούνται.

Σήμερα, προπάντων σήμερα, το εθνικό μήνυμα του Κολοκοτρώνη είναι περισσότερο από ποτέ άλλοτε επίκαιρο και ζωντανό. Το μήνυμα που άφησε με τη τελευταία του φράση πριν πεθάνει μιλώντας στο γιό του :

«Νάστε μονιασμένοι»

Αν αυτές τις δύσκολες για την Ελλάδα ημέρες μπορούσε να σηκωθεί από τον τάφο του ο Γέρος του Μωριά, ο θρυλικός Θεόδωρος Κολοκοτρώνης θα φώναζε με την βροντώδη φωνή του ... «Ξυπνήστε μωρέ Έλληνες, η πατρίδα κινδυνεύει ..»

Σας ευχαριστώ